لېونۍ سندرې

لائق زاده لائق

Download from: aghalibrary.com

دا چې دومره ضد کوې، ځان له مانه بیلوې
لږ د زړه نه تپوس وکه، ما به څنګه هېروې

لېونۍ سندرې

(شعري مجموعه)

لايق زاده لايق

قيصــه د لېونتوب مـــې ځکـه پټه پاتې نشوه
چې مينه لېونۍ شوه، نو "سندرې لېونۍ" شوې

Download from: aghalibrary.com

دغه کتاب

نوم : *لېونی سندرې*

ليکوال : لايق زاده لايق

چاپ کال : 2007 اګست

شمېر : 1000 (يو زر)

کمپوزينګ : ذبيح شفق

خوروونکی : د پښتونخوا د پوهنې دېره ـ پېښور

چاپونکی : ضيا سنز پرنټرز، پېښور. فون 2580176

بيه : مجلد (130) روپۍ

غير مجلد (100) روپۍ

د موندلو درکونه:

- يونيورسټی بك ايجنسی، خيبر بازار، پېښور
- دانش کتابتون، ډهکی نعلبندي، قصه خواني بازار پېښور

او ددې ترڅنګه:

- د کتابونو ټول لوئې دوکانونه

Download from: aghalibrary.com

لایق زاده لایق

Download from: aghalibrary.com

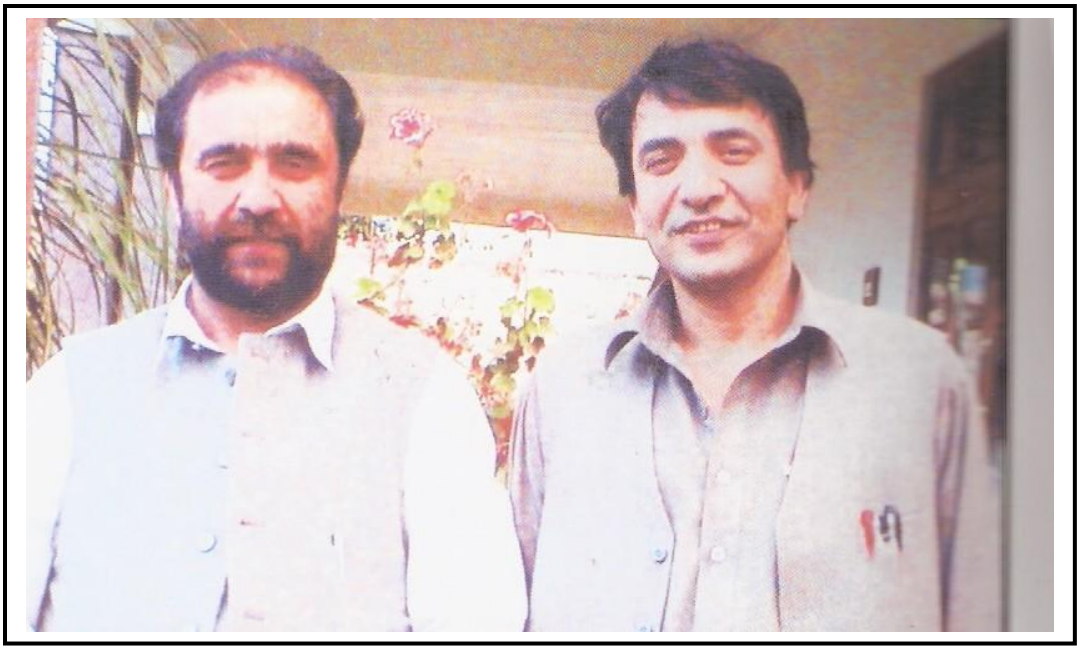

زه دا خپلې "لېونۍ سندرې" د لوئې پښتونخوا د لوے ليکوال ښاغلي کبير ستورى زوى ښاغلي نصير خان ستوري ته ډالۍ کوم. هاغه نصير خان ستوري ته لکه چې د نورو ورونړو ورته د پښتو، ننګ او غېرت پالنه د عظيم پلار نه په ميراث کښې پاتې ده.

"لايق زاده لايق"

Download from: aghalibrary.com

زه هغه پېژنم

هغه د خپلې مور کشرے زوے و، ځکه نو ډېر نیازبین وو. په وړه وړه خبره به مرور شو او تر هاغې به نه پخلا کېدو چې ترڅو به ئې ضد پوره شوے نه وو، خو مور ئې د لوئے کور ښځه وه، هغه به د خپل بچي په ټولو معصومو جذبو پوهېده. زر به ئې ځان ته راجوخت کړو، د مور د غېږې تودوالي به هغه ټکور ټکور کړو. هغه به په مینه مینه د خپلې مور سترګو ته وکتل، مور به په دواړه مخه ښکل کړو او دغه رنګ به معصوم ضد په خندا کښې بدل شو.

هغه چې کله وړمے قدم اخیستو، نو مور ئې ډېره زیاته خوشحاله وه، په ټول کلي کښې ئې "خواږه ککوړي" وېشل. د هغوی په کور کښې "اجمینه ترور"، "موتې ترور" ګرمې ګرمې ګرځېدې او "زر بي بي ترور" خو به ورکښې د خوشحالۍ نه چورلکونه اوخوړل، ځکه چې د مودو مودو راسې ئې ددغه کور نمك خوړلے وو. د زنانه و ترڅنګه په کور کښې کارکوونکي سړي هم خوشحاله وو. "دراني کاکا" چم ګاونډ ته زېري وړل او "ګل بشر کاکا" خپل "ماشوم نائیك" په اوږه اخیستے وو. د هغه مور د "مور پنډۍ بابا" لور وه، د باباخېلو د کورنۍ دغه حیا په خپل خاوند ډېره ګرانه وه، ځکه چې که یو خوا ئې د ژوند ملګرې وه، نو بل خوا ئې د خپل سکه ماما لور وه. په ټول کلي کښې دا خبر خورېدو چې د مورپنډۍ د بابا ممسي وړمېے قدم اخیستے دے.

او بیا چې کله دغه قدم په منډو کښې بدل شو، نو هغه به په لارو کوڅو کښې د ملګرو سره لوبې کولې، د خپل مزاج ترمخه به ئې هره خبره خپل حق ګڼلو، ملګرو ته ئې د پلار خوي هم معلوم و او د مور غصه هم، ځکه نو د هغه نازونه به ئې وړل. هغه به کله کله ټول ملګري راغونډ کړل کور ته به یې راوستل. په مور ئې د خپل زوی ملګري ګران وو، ګرمې ګرمې پراټې به یې ورته پخولې او دغه رنګ د غرونو په لمن کښې دغه ساده باده مینې د اظهار نوي چلونه زده کول.

هغه چې د پېنځه ؤ کالو شو، نو مور ئې د نري رنځ بیماره شوه. په دغه ورځو شپو کښې د نري رنځ علاج نه و، چې څنګه وختو نو اړخونه بدلول نو د هغې ناروغتیا سېوا کېده او چې د بیمارۍ په حال کښې به ئې خپل ماشوم زوي ته وکتل، نو په سترګو کښې به ئې غټې غټې اوښکې راغلې. هغه به ورته په معصومه ژبه اوویل: "مورې ته خو ژاړې دا ولې؟" مور به ورته سلګو اونیوه ورته به ئې اوویل: "ما خو نه دي ژړلي" ددې سره به ئې اوښکې پټې کړې، خو د هغې په مخ به دا خبره واضحه لوستے کېده، چې هغه په ژوند نور اتبار نه لري او د نیازبین زوی د سبا غم ئې نوره هم زوروي. ډلې ډلې خلق د هغې پوښتنې له راتلل، په کور د غم لړې راخورېدې او بیا... او بیا چې یوه ورځ هغه د کور نه باهر د خپلو ملګرو سره لوبې کولې، نو وئې کتل چې هرڅوك د هغوی کور ته منډې وهي. هغه وارخطا شو، لوبې ئې پرېښودې، په منډه منډه کور ته ورغے. په کور کښې د چم ګاونډ ښځې جمع وې، هغه چغې کړې "مورې" او بیا چې د مور کټ ته ورغے، نو مور ورته په

Download from: aghalibrary.com

اخري نظر اوکتل، بچی ورته آوازونه کول، خو د مور په خوله ئې ځواب نه راتلو. هغې خپل بچي ته کتل، په سترګو کښې ئې اوښکې الول کېدې، هغه بې اختیاره د مور په سینه سر کېښودو او چې مور ئې په سر لاس راښکو، نو بیا د مینې دغه مزې شلېدلی وو.

هغه د کلی هرې ښځې ته په سلګو سلګو وئیل، چې زما مور خبرې ولې نه کوي؟ خو چا هم هغه له جواب نشو ورکولے. په ټول کلي کښې خبر خور شو، چې د "مور پنډي بابا" لور مړه شوه.

د مور د مرګ نه پس به هغه یواځې یواځې ناست وو، مشر ورور او خور به چې ورته څه خبره اوکړه، نو هغه به په ژړا ګوتې پورې کړې او په ژړا کښې به ئې وئیل، چې "زما مور وے نو اوس به ئې تاسو برابر کړې وئے." ددې سره به هغوی هم سلګو اونیول، خو په خوله ئې هېڅ نشو وئیلے.

د هغه پلار به چې کور ته راغے او د خپلې مینې دغه جاله به ئې تاله واله اولیده، نو غریو به اونیوو. په خوله ب ئې څه اونه وئیل خپل درې واړه یتیمان به ئې سینې ته راجوخت کړل او چې کله به ئې برداشت اونکړے شو، نو په بق بق به ئې وژړل. هغه به ځان د پلار په سینه پورې جوخت کړے وو او د پلار په مخ به ئې اوښکې لړې لړې کېدې.

هوښیاران وائي، چې وخت د هرڅه نه ښه معالج دے، زخمونو خولې ورکولې او فطرت پرې د صبر پهې لګولې. هغه یو ځل بیا د ژوند په رنګونو کښې ورك شو، د خپلو ملګرو سره ئې لوبې شروع کړې او بیا چې کله پلار په سکول
کښې داخل کړو، نو د هغو د کتابونو سره نه لګېده.
دکوره نه به د سکول په بهانه اووتو او ټوله ورځ به یا لینده په لاس په مقبرو کښې ګرځېدو او یا به ئې د سیند په غاړه ټوله ورځ تېره کړه.

یوه ورځ لینده په لاس په مقبره کښې په مرغو پسې ګرځېدو چې ناڅاپي ورله چا په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه. د هغه په سترګو تیاره خوره شوه، خو چې کله ئې مخامخ اوکتل، نو هلته د سکول هېډ ماسټر حضرت احمد ولاړ وو. د هغه په مرئ کښې ژړا اونخته او د هاغه ځائے نه ئې منډې کړې.

د سکول نه پټېدل د هغه معمول وو، خو د "حضرت احمد" هېډ ماسټر څپېړې د هغه سره وېره ملګرې کړه او بیا چې کله پېنځم ته اورسېدو، نو د ژمي د چهټیانو کار ترې هېر وو. چهټیانې پوره شوې، ملګری ئې سکول ته روان شول او هغه پلار ته بهانې شروع کړې. کله د خېټې د درد بهانه، کله د سر د درد بهانه او کله نور څه او چې کله ئې پلار په چالاکئ پوهه شو، نو په زور ئې سکول ته بوتلو او استاد ته ئې حواله کړو.

په دغه ورځو شپو کښې استاذان د بچو په تربیت هم پوهېدل او د هغوی په لارخودنه کښې ئې د چل ول نه کار هم نه اخیستو، ځکه نو هغه ته داسې زبردسته سزا ورکړه چې یو دوه ئې ترې خطا کړل.

اوس هغه پوهېدو چې کور کښې دې بهانې ختمې دي، نو په نره ئې سبق ته زړه ورکړو، چې څنګه څنګه د هغه سکول ته د تګ لارې ته راتلو، نو ورسره د هغه د سبق سره مینه سیوا کېده.

هغه به د خپلو ملګرو سره اوس د سبق خبرې کولې، چې څنګه څنګه ئې د ځوانئ په درشل

Download from: aghalibrary.com

قدم اېښودو، نو د خپل ناقراره فطرت احساس ورته کېدو. هغه چې چرته حُسن اولیدو، د زړه د تل نه ئې ورسره مینه اوکړه، ځکه چې د هغه په ذات کښې محرومې موجودې وې، هغه ددغه محرومو په تکمیل پسې د هر چا سترګو ته کتل او هم دغه سترګې وې، چې ایله د څوارلسو کالو په عمر کښې ئې هغه ته د شعر لیکلو هنر اوښودو.

هغه به ګډوډ شعرونه اولیکل او چې ملګرو ته به ئې واورول نو هغوی به ورسره د لاسونو ټقا ملګرې کړه. دغه مینې هغه ته نوره حوصله ورکړه او دغه حوصلې ورته د نورو ښکلو سترګو د لټون لارې پرانستې. هغه څو ځله د ښائستونو په قید کې بندي شو، خو د خپل ناقراره فطرت له وجې ئې کله هم په داسې قیدونو کښې زیات وخت تېر نه کړو او بیا چې کله هغه لسم پاس کولو نو شاعرې ئې ځوانه شوې وه. د سکول نه پس کالج او د کالج نه پس یونیورسټۍ هغه ته د ژوند ډېر رنګونه اوښودل. هغه به چې څنګه د کامیابۍ په نوي درشل قدم کېښودو، نو پلار به ورته اول خوشحاله شو او بیا به ئې ورته په سترګو کښې اوښکې راغلې. هغه به ورته اووئې" دا دا ستاسو په سترګو کښې هر وخت داسې اوښکې ولې راځي؟" پلار به ورته صرف دومره اووئې، چې:"بچې که نن دې مور وې څومره به خوشحاله وه؟" د مور د نشست والي احساس به هغه هم غمجن کړو. خو، بیا به ئې زړه صبر کړو.

ژوند وړاندې لاړو، هغه د بچو پلار شو، د هغه ترجیحات بدل شول. د کامیابو ډېر لوې سفر ئې اوکړو. د شاعرۍ غږ ئې ټول وطن ته اورسېدو، د مینې د قیصو نه ئې دنیا خبره شوه. لکه د پرون نن هم مینه کوي، د نورو د جذبو احترام خپل احترام ګڼي. د نفرتونو څخه کرکه کړئ او چې کله ئې په ذهن باندې تېر وختونه رااوربېږي، د خپل کلي خړ کورونه، د خپل کلي چینې او چنارونه، د خپل کلي واورینې څوکې او د خپل کلي د سیند غورځنګونه، چې رایاد کړي، نو په ذهن ئې سپرلي خواره شي. کله سندرې اولیکي او کله غزلې، په دغه هر لیک کښې د هغه د ناقراره فطرت هاغه ټولې جذبې ټپه ټپه کېږي، کومو چې هغه ته مینه ښودلې وه. هاغه ګلاب ګلاب ځواني، هاغه ملالې ملالې سترګې، هاغه نشه نشه ښائستونه اوس هم د هغه د شعرونو سره لوبې کوي او چې کله ئې زړه اودرزوي، نو ورته وائي چې "شابه مونږ اولیکه"، "مونږ خوندي که" هغه دې هرڅه لېونۍ کړې دې، خو په دغه لېونتوب کښې ښه خوشحاله دې. زه ئې دومره قدر پېژنم چې نن پرون په ریډیو پاکستان کوهاټ کښې د ډایریکټر په حیث کار کوي.

د "هغـــه" د ژونـــــدون هـــره پاڼه لولم
خو له ځانه خبر نه شوم چې زه څوك یم؟

"لیکوال"

سپتمبر 2007

Download from: aghalibrary.com

زما "لېونۍ سندرې"

که هرڅو ما د ژوند ډېر پړاوونه اوليدل، خو لا تراوسه مې نظر تږے تږے دے. زه لا د ځان په لټون پسې ورك ورك ګرځم، زما دغه ورك لټون ماته په هر ګام د اظهار چلونه ښائي، خو زه نه پوهېږم چې ايا زما دغه بېځ ترتيبه ليکونه د شاعرۍ په چوکاټ کښې راځي او که نا؟

ما چې کله د خپلو احساساتو دغه برخه راغونډه کړه نو ورته مې د "ژوند سندرې" اووئے. که هرڅو راسره په دغه فيصله کښې عقل او شعور ملګرتيا کوله، خو لېونے زړه مې دې فيصلې منلو ته تيار نه وو، ځکه چې په دې سندرو کښې زما "لېونتوب" ټپه ټپه کېدو، چې کله مې د نورو ملګرو ترڅنګه خپل نازولي ملګري ساغر خان خټك ته دا ذکر اوکړو، نو هغه "د ژوند سندرې"، "لېونۍ سندرې" کړې. دا ځکه چې ساغر خان خټك په خپله لېونۍ سادګۍ کښې د ادراك په رموزو پوهه دے. دغه ادراك اوس هغه ددې جوګه کړے دے، چې په راتلونکو وختونو کښې به ورته خلق ډاکټر سعادت خان ساغر خټك اووائي.

"لېونۍ سندرې" څه دي؟ د ساده باده جذبو ساده باده اظهار دے. دغه اظهار له چې کله زما د پښتني خاورې ننګيالو او پياوړو هنرمندانو د خپلو آوازونو ښکلا ورکړه، نو بيا زه "زه" پاتې نشوم. هر چا اوپېژندم. دغه هر څه زما د شاعرۍ کمال نه دے، بلکې دا هرڅه زما د فن کارانو د اوازونو د هاغه زمزمو اهنګونه دي، چې په لر و بر کښې خورېږي. دې زمزمو که يو خوا زه "لايق" کړم نو بل خوا ئې زما د لېونتوب قيصه پټه پاتې نه کړه.

زما اورېدونکو، زما لوستونکو ماته احترام راکړو، زما "لېونتوب" ئې خوښ کړو او دغه ډاډ ماته د نورو ليکلو توان راکې. زه پوره اعتماد لرم چې لکه زما د نورو احساساتو په رنګ به تاسو زما "لېونۍ سندرې" د خپلې مينې په زور نورې هم لېونۍ کړئ.

د خپلو ټولو مينه والو د نورې مينې په باور

لايق زاده لايق

ډايريکټر ريډيو پاکستان کوهاټ

سپتمبر 2007

رابطه: 0334-8267377

Download from: aghalibrary.com

اعتراف

ښايېږي عظمتونه صفتونه واړه تاله
خالقه ذوالجلاله ، خالقه ذوالجلاله
رازق د مخلوقاتو ې بې شکه با کماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

قربان د له نام شم په هرڅه کې یکتا ې
د خیال له هر یو حد نه زما ربه بالا ې
اشنا دي ښائیستونه کړه جلال کې له جماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

دا واړه کائینات دې ثنا وایي لګیا دی
په خپله خپله ژبه "الله" وایي لګیا دی
ښکاره د قدرتونه لور په لور دي بې مثاله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

ټول ستا نه مدد غواړي نبي دے که ولي دے
بادشاه ې لویه خدایه هر شان د ازلي دے
لمن د رحمتونو د خوره ده لا زواله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

لایق به دې څه ستایي حمدونه دې بسیار دي
احده په یو ذات کې رنګونه دې بسیار دي
پکار مې نور څه نه دي خپله مینه راکه ماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

"جل جلا له"

Download from: aghalibrary.com

راز

چې غمونه دې سیوا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

مایوسي چې دې په ذهن کله کله راخوره شي
چې شکونه گمانونه غلي غلي درسره شي
چې دې وار کله خطا شي نو بس صلی عل وایه
چې تکلیف درباند راشي نو بس صل علی وایه

چې راپېښې درته کله لوئې لوئې حوصلې شي
چې په ژوند درته گرانې د وختونو فیصلې شي
چې دې ساه کله بې ساه شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

چې سوځېږې کله کله د حالاتو په لمبو کې
پرېشانه پرېشانه هر خوا گورې په سلگو کې
چې ملگرې دې سودا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

دا د هر یو غم علاج دی دا د هر زخم ټکور دی
دا د هر یو روح قرار دی دا د د واړه جذبو شور دی
چې لایقه خوله د وا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف درباندې راشي نو بس صلی علی وایه

"صلو علیه واله"

Download from: aghalibrary.com

تکمیل

ښائیست د ښائستونو دے ربښتیا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

ټیټېږي ئې عظمت له ازله اسمانونه
پوره ئې شي په ذکر ټول نیمګړي مرادونه
همت ته ئې پسخېږي د ننګیالو غېرتونه

اقا د امامانو دے اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

چې کړے ئې په چا باندې یو ځلې خپل نظر دے
ګڼلے ئې نامه چې په نړۍ کې معتبر دے
وجود ئې سر ترپایه دنازونو سمندر دے

شیندي محبتونه په هر خوا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

په دغه محبت کې راز د بندګۍ دے
دلیل د زندګے دے هم جواز د بندګے دے
که ناز د زندګۍ دے نیاز د بندګۍ دے

تکمیل د هر یو ذکر دے مولا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

ځپلے که حالاتو ډېر لایقه ګام په ګام یم
عاجز یمه مسکین یم ددغه در غلام یم

ولاړ په احترام وومه ولاړ په احترام یم

یادومه تل په مینه خپل اقا علي علي
نیازبین د محمد رسول الله علي علي

تعـبیر

په هر قدم زه وسعتونه د عرفان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "بابا عبدالرحمان" نه قناعت زده کړے
ما د "خوشال بابا" د فکر نه غېرت زده کړے
ما د "حمید بابا" د خیال نه نزاکت زده کړے
د "علي خان" نه مې اظهار د محبت زده کړے

زه په مکان کې فلسفې د لامکان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "حمزه" نه فلسفې د دلدارۍ زده کړې
د "قلندر" نه مې قیصه د خوددارۍ زده کړې
د "سمندر" نه مې ټپه د بېدارۍ زده کړې
ما د "خاطر" نه رنګینې د شاعرۍ زده کړې

زه په مجاز کې تدبیرونه د وجدان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

ما د "سایل" نه د احساس نزاکتونه زده کړه
ما د "مجذوب" نه د خوبونو تعبیرونه زده کړه

د "غازي سيال" نه مې د حُسن تفسيرونه زده کړه
ما د "انديش" نه د ژوندون حقيقتونه زده کړه

د "ګران" وينا د جذباتو دبستان لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

هرڅه مې زده کړه خو له ځانه زه خبر نه شومه
لمبه لمبه شومه اېره شومه سره زر نشومه
پاتې کونجکه شوم ارمان دے چې ګوهر نشومه
چې لايق نه شومه نو ستا د زړګي سر نشومه

لا په منزل پسې خاپونه د "کاروان" لټووم
هر تصور کې تصويرونه د جانان لټووم

کرښې

زه شاعر يم ستا خندا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

ته چې مخ له مانه واړوې خفه شې
ماته نۀ ګورې د ځان سره غصه شې
تانه ځار شمه همدا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

کله کله چې ما اووينې شرمېږې
وارخطا شې په خبرو نه پوهېږې
دا پښتو او دا حيا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې غواړم د مولانه په سلګو کې
د بېلتون په ناقراره تورو شپو کې
هر یو سوال هره دعا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چې دې کله لېوني لوظونه هېر شي
ګومانونه دې د حُسن نه چاپېر شي
لېونۍ دغه سودا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

دا چې کړے مو لایقه محبت دے
نور څه نه دي تول د زړونو برکت دے
ښه پوهېږمه هره ساه مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

سوال

خیر که زه خفه یم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

نشته پروا نشته که په اور مې سوزوي مینه
تولہ تولہ شپه مې بې اختیاره زوروي مینه
ما لکه ماشوم په چغو چغو ژړوي مینه

لا دې نور رسوا شم خو جانان دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

زه دې په سلګو کې د چا سترګې يادوم مدام
زه دې چې خيالونو کې عکسونه جوړم مدام
زه دې ټول وختونه په لمبو کې تېروم مدام

هر څه قبلووم خو دوران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

زه په لېوني زړګي لا نور ستم کولے شم
لا خو ډېر دردونه په خندا باندې زغملے شم
لا خو طوفانونه په سينه کې ځايولے شم

لا دې نور کړېږم خو جهان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

کله مې لايقه خوري هر دم د عاشقانو غم
کله راسره شي ټوله شپه د رقيبانو غم
کله د بې کوره کړېدلو ملنګانو غم

واړه مئينان دې مئينان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

لټون

هاغه حجرې هاغه ګودر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

چې فرشتو به ئې تماشه کولې
چې ښائېستونو به ئې قيصې کولې
هاغه د کليو مازيګر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

چې سادګي حېرانېدله ورته
چې زندګي به پسخېدله ورته
هاغه ټپه ټپه منظر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

هاغه خړ پړ کچه کچه کورونه
کړې کوڅې ساده ساده کورونه
هاغه "اتڼ" هاغه "اشر" څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

داسي تاله واله کړم چا "لايقه"
ولې شوم داسې د خندا "لايقه"
څه شوه پښتو هاغه سنګر شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو.

بدبختي

په يو کور کې اوسېږو خو د يو بل نه پردي يو

مونږ ځومره لېوني يو

لوبېږو د بل لاس کې د اغيارو ګوډاګي يو

مونږ ځومره لېوني يو

بې سوچه بې دليله يو بل په کاڼو ولو
د نورو په يارۍ کې مونږ خپل په کاڼو ولو
په دام د نفرتونو کې پاخه پاخه بندي يو

مونږ ځومره لېوني يو

په غټو غټو ګورو "پښتو" مو سر توربږي
وجود مو تاله کېږي خاپونه مو ورانېږي
خو بيا هم نه وينېږو بې عمله "مېړني" يو

مونږ ځومره لېوني يو

منزل رانه خطا دے روان يُو په تيارو کې
احساس راسره نشته سوځېږو په لمبو کې
په تشو ګمانونو باندې ساه اخلو ژوندي يو

مونږ ځومره لېوني يو

هله به د سيالۍ شو چې کور زمونږه يو شي
چې يو مو "انغرے" شي چې "شکور" زمونږه يو شي
"لايقه" که بېل بېل يو خو د يو نيکه بچي يو

مونږ ځومره لېوني يو

لر و بر

"کابل" که "پېښور" دے   "زابل" که "اشنغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"مردان" دے که "نوښار" دے   "کونړ" که "ننګرهار" دے
که "سوات" که "هزاره" ده   "هرات" که "قندهار" دے
"کوهاټ" که"میران شاه" دے   "هلمند" دے که "تخار" دے
زما د مینې کور دے   "بولان" که "لواغر" دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

که "ژوب" دے که "پشین" دے   د خپل تاریخ امین دے
"قندوز" دے که "لغمان" دے   په مینه کې رښتین دے
"چمن" دے او که "کوېټه"   پرې خیال زما رنګین دے
"وانه" ده او که "ټانك" دے   زما د زړګي سر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"پغمان" دے او که "دیر" دے   زما د خیال تعبیر دے
"چترال" دے که "پکتیا" ده   ښائیست یې بې نظیر دے
لېمو کې مې غړېږي   د "بنو" خپل تصویر دے
د "کرك" خورې دشتې   خپل حُسن سراسر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

هر خوا دې وې اباده   چې چرته پښتانه دي
د لوئے بابا نمسي دي   له هر چا نه درانه دي
"لایقه" ننګیالي دي   زما دي د چا نه دي
د مینې علامت دے   حجره ده که ګودر دے
دا واړه په ما ګران دي "تیراه" دے که خیبر دے

شملې

په ما له خپله ځانه ګران دي "اورکزي" پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

جګې دې اوسي همېشه د "خټکانو" شملې
د غېرتيانو، ننګيالو او باتورانو شملې
د چا نه کم نه دي غېرت کې "اپريدي" پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

که دي "خليل" او که "مومند" د سيالو سيال نه لري
زما "شينواري" هم په مينه کې مثال نه لري
درانه درانه دي "سدوزي" او "احمدزي" پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

که "بېټنيان" دي که "مروت" دي که "داوړ" ننګيالي
که "مندوخېل" دي که "کاسيان: دي همه "لوړ" ننګيالي
"وزير" مې خوښ دي هم مې خوښ دي "بنوسي" پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

واړه قامونه چې پراته دي د بابا په وطن
تا له واله "لايقه" دلته کې زما په وطن
اباد دې اوسي ټول ښاغلي توريالي پښتانه
خواږه خواږه راباندې لګي "يوسفزي" پښتانه

خیـــبر

دغه "خیبر" دے دا دره د ننګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه کاڼو کې زمونږه د غیرت نښې دي
قدم قدم د لوړ همت او شجاعت نښې دي
دا د "میرویس" د "احمدشاه" د میړنو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه لاره ډیر غاوره سرداران راغلي
کفن په سر باندې سرتیري باتوران راغلي
دا د تاریخ د لویو لویو جنګیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

دلته په هره سادګي کښې وفا لا ډیره ده
دلته د مینې په جذبو کې حیا لا ډیره ده
دغه د حُسن د رنګونو د سیالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

په دغه خاوره اغیار کله بلوسیدلے نه شي
دغه عظمت ته عظمتونه رسیدلے نه شي
"لایقه" دا د باوقاره "پښتنو" خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توریالو خاوره ده

احساس

دلته د ژوند هر یو مازیګر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته خواره شوي هر طرف ته نفرتونه دي
دلته کې ده وېره، دښمني ده، وحشتونه دي
دلته کې ډاکې دي فرېبونه دي قتلونه دي

وینې وینې پروت دے برابر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته یتیمان په بازارونو کې نهر ګرځي
دلته په انصاف پسې بې وسه در په در ګرځي
دلته کې وحشیان په رڼا ورځې بې خطر ګرځي

شپې سلګو نیولي دي، سحر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

دلته په هر مخ ده پُراسراره خاموشي خوره
دلته په هر زړه ده ناقراره مایوسي خوره
دلته په هر ذهن د مُودو نه بې حسي خوره

سوچ نظره شوے دے، "نظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

اوس هاغه خوندونه د "تهکال" او "کابلۍ" نشته
نه د "صدر" خوند شته هم مزه د"لاهورۍ" نشته
شته "قیصه خوانۍ" خو اوس یې هاغه رنګینۍ نشته

"کېنټ" نظره شوے، "ګهېنه ګهر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

نه هاغه یاران شته نه حجرې نه محفلونه شته
نه د جونو ټېل شته نه میلې نه ګودرونه شته
نه چرته شوخي چرته مستي نه اتڼونه شته

دلته د رنګونو هر "منظر" نظره شوے دے
داسې معلومېږي "پېښور" نظره شوے دے

دا د "عابد جان [1]" او د "سایل [2]" د ارمانونو ښار
دا د شنو خالونو، لوپټو او اوربلونو ښار
دا د پسرلو، محبتونو او ګلونو ښار

پوهه یم "لایقه" سراسر نظره شوے دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوے دے

---

۱ ـ ښاغلی فضل سبحان عابد
۲ ـ ښاغلی رحمت شاه سایل

عقیدت

دا مې دعا ده خدائې دې مکړه له نظره

زما نیازبینه پېښوره

په ما خوږه لګي دا ستا هره سندره

زما نیازبینه پېښوره

چې کله ستړے ستړے راشم
دا ستا په غېږه کې دمه شم
ستا په ګردونو او لوګو کې
په غزېدلو پښو اوده شم
لکه د مور دې مینه ډېره زوروره

زما نیازبینه پېښوره

مانه دے خپل کلے هېر شوے
چې ستا لمن ته یم راغلے
ما دې ښائیست تل په ټپو کې

د زړګي سره دے ستائیلے
ته ځومره خوږ یې د رنګونو جادوګره

زما نیازبینه پېښوره

ستا په خوره وره سینه کې
زما ځواني په نغمو سر ده
هره زره دې په ما ګرانه
د تاریخونو نه خبر ده
زه دې "لایق" یم زما جان زما ځیګره

زما نیازبینه پېښوره

د مور د خط ځواب

زما نیازبینې نازولې مورې
د وخت بادونو زورولې مورې
یوه لحظه دې هېرولے نه شم
زړه کې مې اوسې زما ښکلې مورې

تا که زما مسافري ژړوي
ما هم دا خپله بې وسي ژړوي

زړه مې راډك شي چې بچي یادوم
د خپل وطن مازیګري یادوم
ناقراري مې لا سېوا شي مورې
چې د خپل کلي پسرلي یادوم

نه په روژه نه په اختر پوهه شوم
نه په سحر او مازیګر پوهه شوم
په سرو لمبو کې مې تېرېږي عمر
په اسوېلو کې مې بادېږي عمر
نه مې خندا نه مې ځواني اولیده
په مجبورو کې مې لوغړېږي عمر

زه چې نهر یم پښتونخوا څه کووم
د خود غرضو په دنیا څه کووم

چې شم یوازې په سلګو وژاړم
زه د تقدیر په فیصلو وژاړم
پردي وطن کې تر سحره پورې
غني مولا ته په ګیلو وژاړم

چې ته رایاده شې دمه شم مورې
لکه ماشوم غلې اوده شم مورې

ما په دعا کې هر ماښام یادوه
مورې په مینه مې مدام یادوه
زړه چې له تا نه صبرولے نه شي
دا لېونے دې ګام په ګام یادوه

څو به ملګرې مې سودا وي مورې
څو به دا ستړے ژوند زما وي مورې

نور مې همت د جدایۍ نشته دے
راکې برداشت د تنهایۍ نشته دے
ستا په حیا مې دې قسم وي مورې
بې له تا خوند د زندګۍ نشته دے

دعا کوه چې بېرته بیا راشم
ستا "لایق" تا له په خندا راشم

عبادت

داسې هر چا وئیلي تولې دنیا وئیلي
هر یو پادري وئیلي پنډت ملا وئیلي
چې د ژوندون د نفرتونو نه نفرت مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه زوال نه لري نه لري سیال نه لري
چې محبت ونه کړي هغو جلال نه لري
د هر یو خوب د تعبیرونو حقیقت مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه اغاز د حُسن مینه دے راز د حُسن
دا د ښائیست فلسفه اصل جواز د حُسن
په کائیناتو کې د مینې "علامت" مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه سکون دے مینه مینه ژوندون دے مینه
هر یو انداز بدلوي داسې تړون دے مینه
ددې حالاتو په لمبو کې صداقت مینه ده
بس عبادت مینه ده
مینه ځلا د فکر مینه بقا د فکر
مینه قرار د ذهن مینه ښکلا د فکر
په لېونتوب کې د بخنې ضمانت مینه ده
بس عبادت مینه ده
راځه چې مینه اوکړو قیصه شیرینه اوکړو
دواړه یو بل ته اشنا خبره سپینه اوکړو
زما "لایقه" د وختونو ضرورت مینه ده
بس عبادت مینه ده

زړه

نه پوهېدل پېژني　　　　نه صبرېدل پېژني
په محبت کې په حساب نه په کتاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

همېشه خپله کوي　　　　د چا منت نه مني
ورسره څه اوکړمه　　　　چې نصيحت نه مني
لېونے ژوند مې ترې ټول عمر په عذاب دے
زړګے زما خانه خراب دے

تا رانه غواړي اشنا　　　　هر وخت ضدونه کوي
کله سلګو نيولے　　　　کله دردونه کوي
ستا په يادونو کې چې شپه او ورځ غرقاب دے
زړګے زما خانه خراب دے
ما که په ډېره مينه　　　　دده رضا کړې ده
خوده په ما پورې تل　　　　ډېره خندا کړې ده
چې مې په دومره بې وسۍ کې هم نواب دے
زړګے زما خانه خراب دے

دا چې شاعر شومه زه　　　　ټوله ګناه دده ده
چې محبت مې کړے　　　　دغه سزا دده ده
"لايقه" پوهه چې د حُسن په شباب دے
زړګے زما خانه خراب دے

بغــاوت

نه مو خطا کړې ده   نه مو ګناه کړې ده
د هر رواج نه مو په نره بغاوت کړے دے
مــونږ مــحبت کـړے دے

زمـــونږ فــکرونه بــدل
زمـــونږ خیــالونه بــدل
زمـــونږ سوچــونه بــدل
په هر قدم مو د وفا په نوم غېرت کړے دے
مــونږ محبت کـــړے دے

یــوو بــې پــروا لــېونې
مــونږ د حیــا لېونـــې
مــونــږ د وفــا لېونې
په کاڼو زړونو مو بې تاجه حکومت کړے دے
مــونږ محبت کړے دے

مــونــږ نـــازولې مینه
مــونــږه پــاللې میــنه
ځـــکه مــو ښکلې مینه
تل مو د ژوند د نفرتونو نه نفرت کړے دے
مــونږ محبت کړے دے

مـــونږ بـــه دوران یادوي
مـــونږ بـــه جهان یــادوي
مــونږ بــه یاران یادوي
"لایقه" ننګ مو د سرونو په قیمت کړے دے
مونږ محبت کـړے دے

خواهش

په سترګو کې مې ځای کړه په لېمو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ما تا پسې جانانه په سلګو سلګو ژړلي
تر نیمو نیمو شپو پورې مې ستا لارې څارلي
احساس کې مې ول ول که په جذبو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دا خلق ټول د مینې د جذباتو قاتلان دي
زما او ستا د ګرمو احساساتو قاتلان دي
په اوښکو کې مې ځای که په سلګو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ته ګوره د حالاتو سره اُورونه راپسې دي
تهمت په سر ولاړ دے پېغورونه راپسې دي
ما پټ که د ښائیست په پلوشو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

په هره یوه ساه کې مې ارمان ټپه ټپه که
سینه کې مې د مینې دا طوفان ټپه ټپه که
"لایق" مې د اوربل که زولنو کې مې اووده که
ډېر ستړے یم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دُعـــا

زه به دعا کړم، ته هم دعا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

پوهېږم ګرانه، دا جدايي ده
دا پېغورونه، دا رسوايي ده
پټ به ژړېږم، پټه ژړا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

تا نه خبرېږم، سوځېږي هلته
زه هم يوازې، کړېږم دلته
صبر به کومه، صبر اشنا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

ټوله شپه کېنم، په چغو ژاړم
تا په سلګو کې، له رب نه غواړم
مانه دې هېره، ټوله خندا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

نه صبرېدے شې، نه صبرېدے شم
نه ته راتلے شې، نه زه درتلے شم
دے مجبورو مو، خُونه تباه کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

زه "لايق" ستا ووم، زه "لايق" ستا يم
نه بي وفا ووم، نه بې وفا يم
باور په تا کړم، باور په ما کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

مازیګر

بیا لړې راخورېږي، پرېشانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

د غرونو په سرونو، د نمر سترګه ډوبېږي
مارغان هم ډلې ډلې، ځي جالو ته ستنېږي
شکونه مې زیاتېږي، بدګمانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

پټېږي ستا د کلي، کورونه په لوګو کې
ما دوه سترګې څلور کړې، څوك نه ښکاري کوڅو کې
خورېږي مایوُسیانې ورك له ځانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

په مخ مې رڼې اوښکې، قطار قطار بهېږي
بې صبره انتظار مې، په سترګو کې غړېږي
راځې به کله جانه بې عنوانه مازیګر دے
زه ستا لارې ته ګورمه، جانانه مازیګر دے

ما ټوله دنیا پرېښوه، په نره ستا دپاره
"لایقه" بیا هم پاتې، محروم یم له دیداره
ته ګوره څه بې کیفه، بې له تانه مازیګر دے
زه ستا لارو ته ګورمه جانانه مازیګر دے

فاصلې

چې دې پاتې په ژړا کړم   تا د خلقو د خندا کړم
وایه کوم طرف ته لاړشم   په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د کلي په کوڅو کې   زما ستا خبرې کېږي
جوماتونو هم حجرو کې   څه بلا خبرې کېږي
هر څوك خپله خپله وایي   "تا اشنا" خبرې کېږي
د یارانو نه خبرېږم   "ناروا" خبرې کېږي
څه ګیله به د دنیا کړم   په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

ستا خبرې یادوومه   اوس مې بله سودا نشته
دا په ما چې څه تېرېږي   دې کې ځای د وینا نشته
مینې داسې لېونے کړم   په خپل ځان مې پروا نشته
وهم چغې داسې وایم   نشته چا کې وفا نشته
کله دا کړم کله دا کړم   په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

اوس د ژوند څه مزه نشته   بس خو شپې دې سبا کېږي
تنهایي مې د بدن نه   د لمبو شان چاپېرېږي
محلونه د ارمان مې   رانړېږي، راغورزېږي
بې صبري چې مې سېوا شي   ګُمانونه مې زیاتېږي
تهمتونو دې تباه کړم   په هر ځائې کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

زه چې داسې په سلګو یم   ته به هم نشې خوشحاله
ستا به هم خوبونه ورك شي   ته به هم ګرځې ملاله
څه به خوند څه به مزه وي   چې ستومانه راشې ماله

بل "لایق" به پیدا نه کړي   که زړګے ورکړې هر چا له
که له ځانه دې جدا کړم   خو بیا هم درته دعا کړم

دا دې څه وکړه جانانه
دا دې څه وکړه جانانه

تنهایي

مازیګر چې نمر د غرونو پناه کیږي
بې خودي مې د احساس نه چاپیریږي

تنهائي مې په ساګانو کې ول ول شي
ارمانونه مې په ساندو کې بدل شي
هر یو ګام د زندګۍ راته مقتل شي

امیدونه چې مې رو په رو خوریږي
بې خودي مې د احساس نه چاپیریږي

ټول خوبونه مې لیمو کې شي ټالونه
شي ژوندون مې بې عنوانه حسرتونه
د یقین سره مې مل شي ګُمانونه

"لیونتوب" مې لیونتوب ته حیرانیږي
بې خودي مې د احساس نه چاپیریږي

ستا د خيال سره د خيال په نيلۍ ګرځم
چورلکونه خورم په شان د سيلۍ ګرځم
وارخطا د حادثو په بلۍ ګرځم

ستا تصوير راجوړومه خو ورانېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

خپل "لايق" د تورو شپو نه رابهر که
يو بندي د زولنو نه رابهر که
يو دليل د فلسفو نه رابهر که

څو به داسې په اوُرونو کې لوغړېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

غرض

خپل دے که پردے د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

څوک کړي فریبونه د یارۍ په نوم
څوک کوي چل ول د فقیرۍ په نوم
څوک وهي مالونه د ورورۍ په نوم

روغ هم لېونے د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

څوک د سترګو جنګ کښې چالاکي کوي
څوک په تول پارسنګ کښې چالاکي کوي
څوک په شړنګا شړنګ کښې چالاکي کوي

زوړ دے که زلمے د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

څوک په شاعرۍ کښې خپل غرض کوي
څوک په فنکارۍ کښې خپل غرض کوي
څوک په رہبارۍ کښې خپل غرض کوي

"خان" دے که "بالکے" د غرض اوړے دے
دلته هر سړے د غرض اوړے دے

دلته مینه چرته وفا چرته ده
دلته پښتو چرته حیا چرته ده
وايي "لايق" دلته ادا چرته ده

"جان" دے که "لالے" د غرض اوربے دے
دلته هر سړے د غرض اوربے دے

لېونتوب

ستا تصویر مې په سلګو کښې
په سینه پورې نیولے
لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

چې مې خوا ته څوك نزدې شي
تصویر پټ کړم اوبوربنېږم
ګمانونه راسره شي
د خپل سیورې نه وېرېږم
شاته ګورمه روان شم
ساه نیولے غلے غلے

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلے

کله ودرېږم یو خوا ته
په هوا کرښې راکاږم
د زړګي په آئینه کې
په خندا کرښې راکاږم

کله ځان سره موسکې شم
کله ځان له ژړېدلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلې

چې مې مینه رسوا کېږي
خپل پردي راپورې خاندي
هر څوك ماته ګوته نیسي
هر سړی راپورې خاندي
ورته ډېر څه وئیل غواړم
ولې هېڅ نه شم وئیلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلې

څه کانې راباندې شوي
زه پخپله نه پوهېږم
ته هم پټه پټه ژاړې
داسې اورمه خبرېږم
ستا "لایق" یم زما مینې
زه دې نشم هېرولې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا ګرېوان شلېدلې

څرېکې

چې مې سینه کې زړګے، کله دردونه کوي
ستا جدائي زما نه، ډېر تپوسونه کوي
زه دې تصویر سره خبرې په بیا بیا کوومه
ځان ته ښېرې کومه، تاته دعا کوومه

ستا په خاپونو پسې، په ګودرونو ګرځم
هر یو محفل ته ځمه، په زیارتونو ګرځم
د ارمانونو په هر څلي واویلا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زه چې یوازې کېنم، تا په سلګو یادووم
ستا لېونۍ خبرې، تر نیمو شپو یادووم
لاړ دې څارمه زه آهونه په بیا بیا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

کله د سیند په غاړه، فکرونو وړے ناست یم
کله خورو دشتو کې، سوچونو وړے ناست یم
ستا د یادونو په لمبو کې ژوند اشنا کوومه
ځان ته ښیرې کوومه، تاته دعا کوومه

زما په ژوند کې هډو، څه مزه پاتې نه ده
څه اُمید پاتې نه دے، څه اسره پاتې نه ده
په ناخوالې د لېوني زړګي رضا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

راشه تپوس مې اوکه، دا جدایي مې وژني
د مایوسۍ په چړو، دا تنهایي مې وژني

هاغه "لایق" یم انتظار دې خامخا کوومه
ځان ته ښېرې کوومه، تاته دعا کوومه

خـوبونه

د تورو غرونو نه پناه جانانه
اووایه ښنګه ئې زما جانانه
لېونے زړه دې تنګوي او که نه
چرې ما هم دریادوي او که نه

اوس چې زما او ستا خبرې کېږي
ګرانې د کلي مشران څه وائي
په ګودرونو ستا همزولې جُونه
اووایه تاته په ایمان څه وائي
مور چې دې کله پرېشانه ویني
تاته په "جي" او په "قربان" څه وایي

درته زما ذکر کوي او که نه
تا په سلګو کې پویه وي او که نه
چې ما او تا به پکې یو بل لیدل
جانانه هاغه پسرلي ښنګه دي
چې به ئې زه همېش په کانړو ویشتم
د کلي هاغه لېوني ښنګه دي؟
چې به یې زمونږه ریباري کوله
هاغه ساده شان ګلالي ښنګه دي؟

راپسې اوښکې تويه وي او که نه
زما خاپونه ښکلوي او که نه

ته رواجونو په کور کېنولې
زه بې وسۍ د کلي اوو ېستمه
ته د حالاتو نه مجبوره شولې
زه غريبۍ د کلي اوو ېستمه
چې محبت کړمه رسوا "لايقه"
خپلې نېستۍ د کلي اوو ېستمه

زما ارمان دې ژړوي او که نه
درته خوبونه تخنوي او که نه

جانان

زړه مې خورې ټوپونه وارخطا يمه
وايمه رښتيا حالونه وايمه
غږ د ليونۍ مې اورېدلے دے
ماته ئې نن بيا جانان وئيلے دے

پوهه چې په ځان او جهان نه يمه
دغه يو اظهار ليونے کړے يم
اوس چې زه په ګټه تاوان نه يمه
پوهه يم اقرار ليونے کړے يم

دا چې د مستۍ نه په هوا یمه
ورك له خپله ځانه خامخا یمه
ضد مې ګلالۍ مینې منلے دے
ماته یې نن بیا جانان وئیلے دے

دا چې مې سېوا ده د زړګي درزا
خیال کې مې بیا هاغه شوخي ځي راځي
دا چې مې ساه ساه ده د زړګي درزا
سترګو ته مې هاغه مستي ځي راځي

دا چې د خپل ځان سره ګویا یمه
دا چې زه هر چاته په خندا یمه
حُسن مې په ذهن غوړېدلے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

نن ئې چې په مینه راته وخندل
ملا د هر رقیب پوهېږم ماته شوه
بیا ئې چې خواږه خواږه راوکتل
لاړه د غماز خُونه میراته شوه

داسې چې "لایقه" بې پروا یمه
کوږ له خیاله ګرځمه بادشاه یمه
یو تصویر مې زړه پورې نیولے دے
ماته ئې نن بیا جانان وئیلے دے

تنهايي

چې پکې ته نه ئې جانانه
زما په دې کلي کې څه دي؟
د زړګي سره بې له تا نه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې زړه لګي په سپرلو کې
نه د ګلونو په ورشو کې
ګرځم يوازې پرېشانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې خوښېږي اتڼونه
نه مې چينې او چنارونه
لار ورکه شوې ده له مانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

بلا دې واخلم چې ته لاړې
کړې دې د کلي کوڅې شاړې
چې مې د زړه دنيا شوه ورانه
زما په دې کلي کې څه دي

پردي پردي دي ښائيستونه
هم دي نيمګړي محفلونه
"لايقه" بې د خپل ارمانه
زما په دې کلي کښې څه دي؟

جذبې

کړه له خياله ګرځې د مستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

په غټو غټو سترګو کې د مينې جهانونه
په سپين ګلابي مخ د منګرو زلفو ټالونه
خبرې په خوند خوند لکه وربړې چې ګلونه

ناداني د نادانې زندګۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه يوړو له ځوانۍ نه دې قربان شم

په سرو سروټکو شونډو کې غابښونه ملغلرې
ستا پوزه محرابي ده جوړه شوې په هنر ئې
ستا غاړه صحرايي ده خمارونه سراسر ئې

سپرلي درته پسخبړې د شوخۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

باڼه لشې لشې لکه باټ کړي نشترونه
پاسته پاسته لاسونه نرۍ ګوتې قلمونه
ستا خپې لکه د زرکې د خارو شان قدمونه

ئې ټوله مينه مينه د راستۍ نه دې قربان شم
زړګے ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

ګلاب ګلاب ښائيست دې هم غزل دے هم ټپه ده
نشه نشه نظر دې د رنګونو پلوشه ده
"لايقه" د صفت ئې هره ساه دې پښتنه ده

نازبينې ملالۍ د خودداری نه دې قربان شم
زړګې ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

فيصله

د حُسن تصور به ستا د مخ په ننداره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

رنګونه به راټول کړم د ژوند د پسرلو نه
ګلونه به راټول کړم د فکر د ورشو نه
خوبونه به راټول کړم د سترګو د لېمو نه
دردونه به راټول کړم د زړه د زلزلو نه
دا هرڅه به جانانه ستا ځوانۍ ته غرغره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ستا فکر مې يوسي ساګانې به نغمې کړم
غمونه به پخلا کړم سلګۍ به پلوشې کړم
ټپه چې شوګېرې شي فکرونه به ډيوې کړم
په خپلو ژړېدو به رالنډې فاصلې کړم
د ستورو خاموشۍ به دې ځوانۍ سره جرګه کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

چې ته راسره نه يې وختونه به ايسار کړم
ستا لارو ته به ګورم رنګين به انتظار کړم
ګرېوان د محرومۍ به جانانه تار په تار کړم
شوخي به محبت کړم مستي به درنه زار کړم
"لايقه" رقيبان به د خپل ځان په وير اخته کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترګو صدقه کړم

خاپونه

تصویرونه جوړوومه، تصویرونه ورانوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

کله اوخاندم سپوږمۍ ته، کله ستورو ته ګیلې کړم
کله ځان سره ګونېږم، کله سر وهم ښېرې کړم
تېر وختونه یادوومه، رڼې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

مازیګر چې د نمر سترګه، ځي له غرونو پناه کېږي
تنهایي مې د زړګي نه، د لمبو شان چاپېرېږي
هر خوا سترګې ګرځوومه، ستا خاپونه لټوومه
تېر وختونه یادومه، رڼې اوښکې تویوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

تا وئیل چې زه به راشم، ته زما لارو ته ګوره
زه ننګیاله پښتنه یم، خامخا لارو ته ګوره
بس کلونه شماروومه، دنیا کله خبروومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

زه "لایق" یوازې ناست یم، تېر وختونه مې یادېږي
د خپل کلي چنارونه، ګودرونه مې یادېږي
ارمانونه سوزوومه، په سر خاورې بادوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنګه هېروومه؟

مـــور

ته د مینې انتها ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

زهٔ چې کله ستړے ستړے کور ته راشم
ستا په غېږه کې سر کېدمه دمه شم
د دنیا د هر يو غم نه بې پروا زه
تاته ګورم په مزه مزه اوده شم

که زه ستا يم ته زما ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې دې لاس کله دعا ته پورته کېږي
نو زما د زندګۍ سوالونه غواړې
په سجده باندې پرته ئې تر سحره
ته زما د کاميابۍ سوالونه غواړې

بې غرضه تمنا ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

چې ناروغه شم نو ډېره وارخطا ئې
په سپين مخ دې ډېر رنګونه الول شي
لاس دې رپي سپېلني راته لوګے کړې
چې په زړه کې دې شکونه الول شي

که دې ساه يم زما ساه ئې زما مورې
ماته ګرانه له هر چا ئې زما مورې

که ته نه وئې زما مورې زه به نه ووم
ستا د ذات له برکته زما ځان دے
دا هم ستا د لارښودنې نتيجه ده
چې "لايق" يم هر منزل راته اسان دے

سراسر رڼا رڼا ئې زما مورې
ماته ګرانه له چا ئې زما مورې

اعتماد

دا مې باور دے ليونے زړه صبرولے نه شې
ما هېرولے نه شې

بغير له مانه د چا سترګو ته کتلے نه شې
ما هېرولے نه شې

ډېرې توبې اوباسې ډېر سوګندونه اوخورې
ځان سره غلي غلي ډېر قسمونه اوخورې
خو محبت په نفرتونو بدلولے نشې
ما هېرولے نه شې

کوې چې ستورو سره تر نيمو شپو خبرې
څه په ژړا خبرې څه په سلګو خبرې
خو څه خبرې دې په شونډو راوستلے نه شې
ما هېرولے نه شې

چې درته یاد شمه زه نو ستا شي مل غمونه
کله سوچونه کوې کله چیچې نوکُونه
واردې خطا شي سمه ساه هم اخیستلے نه شې
ما هېروِلے نه شې

که ډېر وختونه تېر شي بیا به هم ما یادوې
خپل لېونے "لایق" به په هره ساه یادوې
بله نامه دې د زړګي په سر لیکلے نه شې
ما هېروِلے نه شې

ډیـــوې

په مخ مې رنې اوښکې ګرمې ګرمې بهېدلې
چې ته مې یادولې
خیرې مې خپل نصیب ته په سلګو سلګو کولې
چې ته مې یادولې

وئیلے درته نشم څه ګرانه جدایي وه
خوره مې په خیالونو جانانه تنهایي وه
ډیوې مې ستا په طمع تر سحره بلولې
چې ته مې یادولې

راتلل چې مې زړګي ته شکونه، ګُمانونه
ستا غم به رانه تاو کړه تاوده تاوده لاسونه
قسم مې دې په خدائے وي که د خیاله مې وتلې
چې ته مې یادولې

ولاړ چې ستا په طمع — زه کله وم جانانه
دنیا مې لېونتوب ته — رښتیا وه حق حېرانه
لمبې د جدایۍ مې له بدنه تاوېدلې
چې ته مې یادولې

ستا نوم به مې په شونډو — خاموشه شان ټپه شوه
د مینې هره ساه به — د حُسن پلوشه شوه
جذبې به مې "لایقه" ارمانونو تخنولې
چې ته مې یادولې

ټپوس

دا چې دومره ضد کوې — ما له ځانه بېلوې
لږ د زړه نه ټپوس اوکړه — ما به څنګه هېروې؟

چې خوبونه دې لېمو کې — تر سحره ازغي کېږي
ستا خیالونو ته به راشم — هره ساه به دې لنډېږي
یو تصویر به جوړوې — یو تصویر به ورانوې
لږ د زړه نه ټپوس اوکړه — ما به څنګه هېروې؟

چې زما خوك ټپوس وکړي — کله ستا نه په محفل کې
سرې لمبې به دې شي پورته — یه جانانه په ګوګل کې
ته به اوښکې پټوې — بهانې به جوړوې
لږ د زړه نه ټپوس اوکړه — ما به څنګه هېروې؟

تنهایي چې دې په ذهن — مازیګر کې راخوره شي

هر سکون به درنه لاړ شي　　هر ګُمان به درسره شي
مخ او سر به شوکوې　　بس هم ما به یادوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　ما به څنګه هېروې؟

* * *

تانه ځار شمه "لایقه"　　لېوني خویونه پرېږده
لوئې آزار به درپسې شي　　دا فضول ضدونه پرېږده
مینه څله زوروې
غم مې ولې زیاتوې
لږ د زړه نه تپوس اوکړه　　ما به څنګه هېروې؟

پوښتنې

خفه خفه ګرځې له مانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

هېڅ نه پوهېږم د زړه سره چې ګناه مې څه ده
غلطي مي څه ده خبر نه یمه خطا مې څه ده
هره خبره کوې ورانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

شوخي دې څه شوه مستي څه شوه خنداګانې څه شوې
نازونه څه شو نخرې څه شوې اداګانې څه شوې
زما د ټول عمر ارمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووایه جانانه په تا څه شوي دي

زړه مې راډك شي كله كله چې زه تا يادوٶم
هاغه خوږې خوږې خبرې دې بيا بيا يادوٶم
بلا دې واخلم زما ځانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

زه خو هم ستا هاغه "لايق" يمه بدل نه يمه
بغير له تا نه زما مينې مكمل نه يمه
ولې يې داسې بدګُمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

امكان

ته چې زلفې په رخسار دانه دانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

خامخا به بلا سترګې درپسې وي
چې د ښكلو ښكلو سترګو يارانه كړې

ستا نازونه مكېزونه اداګانې
الول دې په لېمو كې خنداګانې
لور په لور د تورو زلفو خوشبويانې

هر نظر په يو نظر كې مستانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

چې موسکۍ شي ښکته ښکته غلې ګورې
سرې لمبې د ښائيستونو کړې راپورې
تانه ځار شمه رښتيا د سپوږمۍ خور ئې

څومره خوند کوي چې جوړه بهانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

ناقراره شان مستي لرې ځوانۍ کښې
قيامتونه دې پټ کړي په شوخۍ کښې
ثاني نه لرې په ټولې دنياګۍ کښې

ستا "لايق" يم ګُلې ما به ديوانه کړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه کړې

جذبې

زما ساده جانانه	په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مينه راته ګوره
چې ستا مينه زما شوه	قبوله مې دعا شوه
خوبونه مې رښتيا شو	رنګينه مې دنيا شوه
خفه نشې له مانه	په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه	په مينه راته ګوره

ګلونه تماشې کړي		رنګونه تماشې کړي
زمونږ د پاکې مينې		وختونه تماشې کړي
مونږ کم نه يو له چانه		په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه		په مينه راته ګوره

خندا دې قيامتونه		وفا دې ټکورونه
په زړه مې رسا لګي		کاته دې تندرونه
لوګے دې له حيا نه		په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه		په مينه راته ګوره

زه ستا يم ته زما يې		زما په تن کې ساه يې
"لايقه" يم نيمګړې		چې ته رانه جدا يې
تا غواړم د مولانه		په مينه راته ګوره
قربان شمه له تانه		په مينه راته ګوره

انــداز

وهې په زنه شنه خالونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

يو دې شوخي ده په خندا کښې
بل قيامتونه په ادا کښې
اخلې په چل چل قدمونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

خواږه خواږه چې راته راګورې
درنه لوګے د سپوږمۍ خورې

کوې نازونه مکېږونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

ستا د مستۍ خبرې کېږي
ستا د ځوانۍ خبرې کېږي
درپسې نشې نظرونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

بې غمه ګرځې بې پروا يې
خو د "لايق" په تن کې ساه يې
چې وايې نخلې ازارونه
مستې ستا هر انداز بدل دے

پـــرون

رانه به هېر وو سحرونه ماښامونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو
نه خودغرضي وه، نه دهوکې، نه فرېبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

مونږ به قيصې کړې د دېوانو
د ښاپېرو او د پېريانو
تر نيمو شپو پورې به نه راتله خوبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

په وړه خوله وړې خبرې

راته دي يادې ستا سندرې
هم په نکریزو باندې سره واړه لاسونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

کله کوڅو کې چندروګانې
کله ګودر کې خنداګانې
کله په ونو کې کاږه واږه ټالونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

لکه د خوب لیده وو تېر شُو
خواږه د مینې مو ګنډېر شُو
"لایقه" هاغه ورځې بیا بیا یادومه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

دهوکې

یارانو دهوکه راکړه دوستانو دهوکه راکړه
د ژوند په لاره ډېرو اشنایانو دهوکه راکړه

دلاسه له ملګرو، رسوا ومه رسوا شوم
بدنام شومه په کور کې، د کلي د خندا شوم
ښاریانو دهوکه راکړه هندکیانو دهوکه راکړه
خبر له ځانه نه شومه سواتیانو دهوکه راکړه

هغوی مې زړه سوری کړو، په چا مې چې اتبار وو
هغوی راسره اوکړه، چې سر مې له چا ځار وو

خُوبانو دهوکه راکړه		ګلانو دهوکه راکړه
پردو ته به څه وایم چې خپلوانو دهوکه راکړه

له ښتې چا حلال کړم ښکاره په اشنایۍ کښې
چا چل راسره وکړو صفـا په ورورلۍ کښې
پیرانو دهوکه کړه		شیخانو دهوکه راکړه
"لایقه" په چل چل کې ګنړکپانو دهوکه راکړه

اقــرار

ته زما زندګي		زه یم ستا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

هره ساه کې مې ته		هم دُعا کې مې ته
په سلګو کې راځې		په خندا کې مې ته
زار له تا زار له تا، په بیا بیا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

ئې تعبیر د وفا		هم تفسیر د وفا
زه نازیږم په تا		ئې تصویر د وفا
ستا وفا زندګي، ستا حیا زندګي
خدایه مې مه کړه اشنا، بې له تا زندګي

ټول وختونه ګواه   دي رنګونه ګواه
په هر لوري خواره   ښائيستونه ګواه
نه تېرېږي له تا ، نه جدا زندګي
خداے مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

چې ارمان شوې زما   نو جانان شوې زما
يکه زار شوې زما   يه قربان شوې زما
شوه "لايقه" ټپه په رښتيا زندګي
خداے مې مه کړه اشنا بې له تا زندګي

سيوري

چې کله شم يوازې په بيا بيا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

چې کله پېغلې جونه د سيالۍ سندرې وائي
شوخي چې اننګو کې د شوخۍ سندرې وائي
ځواني چې پېغلتوب ته د ځوانۍ سندرې وائي

په زړه مې څه چل کېږي چې خندا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

چې کله مې په سترګو کې ول ول شي بهارونه
چې کله مې په خيال کې مستي واچوي ټالونه
چې کله مې په ذهن راخوره شي خمارونه

دروغ نه دي جانانه په رښتيا دې يادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې يادووم

خوره چې په احساس مې د رنګونو لوپټه شي
فکرونه لېوني مې لږه ساه واخلي دمه شي
د زړه په درزېدو کې مې ارمان ټپه ټپه شي

ځواني دې شي رایاده په دعا دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

قربان ستا د حیا نه زما ټول محبتونه
پښتو ته دې لوګے شه زما مینې غېرتونه
ساه ګانې دې شه ټولې ناقراره نګهتونه

"لایقه" زما ساه ئې هره ساه دې یادووم
قربان دې شم له سترګو خامخا دې یادووم

بې صبري

ژوند مې بې له تا د تېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ستا په انتظار عمر تېرېږي مې
راشه ګُمانونه سېوا کېږي مې
ستا کړي لوظونه، نه هېرېږې مې

غم مې په هېڅ حال د کمېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

بې له تانه زه چاته کتے نه شم
نوم د ښائیستونو اخیستے نه شم
یم دې لېونے خو لېونے نه شم

داغ د مئینتوب د زړېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

ما دې محبت زړه کې ساتلے دے
ستا تصویر مې زړه پورې نیولے دے
ستا "لایق" هم ستا ارمان ژړلے دے

یاد دې په رښتیا د هېرېدو نه دے
ځکه مې زړګے د صبرېدو نه دے

تنهـــاکې

بدلې په نفرت کړې د عمرونو یارانې

ناترسه زمانې

د زړونو ارمانونه کړې نیمګړې افسانې

ناترسه زمانې

د ژوند په لویه لاره   یاران جدا جدا کړې
په غېږ د محبت کې   اورونه راپیدا کړې
کړې ورانې په چل ول د امیدونو نښانې

ناترسه زمانې

خوبونه تار په تار کړې   قرار هم ناقرار کړې
تاجونه د وختونو   په زمکه راګوزار کړې
بدلې کړې په ساندو د رنګونو ترانې

ناترسه زمانې

یقین کړې ګُمانونه   باور کړې نفرتونه
د زړونو فاصلو کې   کړې ژوبل حسرتونه
په ظلم جبر ماتې کړې د صبر پېمانې

ناترسه زمانې

ستا هر انداز بدل دے   خندا کې دې هم چل دے
په هر چا کوې لوبې   فریب دې مکمل دے
"لایق" ته دې کړې جوړې د وختونو بهانې

ناترسه زمانې

ګواهي

دنیا راته حېرانه ده اسمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
ترڅو چې زمونږ ساه وي　　دا مینه به رښتیا وي
یو بل نه به ځارېږو　　وختونه دې ګواه وي
حالات ګوته په خوله دي هم دوران په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ کړے له حالاتو　　په نره بغاوت دے
دا ځکه په جذبو کې　　زمونږه صداقت دے
دې مینې لېونی ته هر انسان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے
مونږ دواړه د یو بل یُو　　پوره یوو مکمل یُو
رنګونه د وفا یُو　　ګلونه د اوربل یُو
"لایقه" لېونتوب ته مو ارمان په تماشه دے
زمونږه محبت ته ټول جهان په تماشه دے

مینه

څه چې په تا شوي دي　　هغه په ما شوي دي
په محبت کې اشنا　　دا په هر چا شوي دي
په چپه خوله د ناقراره جذبو شور به منې
د مینې زور به منې
چې د یو بل شُو دواړه　　بدل بدل شُو دواړه
ټولې دنیا اولیدو　　چې مکمل شُو دواړه
چې رواجونه تار په تار کړي هاغه تور به منې
د مینې زور به منې

شوې رانږدې فاصلې　　　اُوږدې اُوږدې فاصلې
وفا وفا شوې زمونږ　　　لمبې لمبې فاصلې
په ډېره نره اوس د کور کلي پېغور به منې
د مینې زور به منې

د حُسن راز دے مینه　　　د مینې ساز دے مینه
ستا د جنون "لایقه"　　　اصل جواز دے مینه
چې د اوبو په سر ګډا کړي هاغه اور به منې
د مینې زور به منې

تخیل

نن مې ارمان پوره شو　　　څه په ښه شان پوره شو
د ښائیستونو په اسمان کې مې سپوږمۍ اولیده
ما ښاپېرۍ اولیده

ما به لیدل خوبونه　　　بدل بدل خوبونه
د یو غزل په ارمان　　　غزل غزل خوبونه
نن مې د خوب د تعبیرونو شهزادګۍ اولیده
ما ښاپېرۍ اولیده

زړه مې قرار نه کوي　　　نه کوي وار نه کوي
سترګې څلور شوې زما　　　ذهن مې کار نه کوي
چې د رنګونو په اتڼ کې مې کلۍ اولیده
ما ښاپېرۍ ولیده

چې مې غوښتله مدام　　　چې مې ستایله مدام
زما د خیال کاله ته　　　چې به راتلله مدام
"لایقه" نن مې هغه مینه لېونۍ اولیده
ما ښاپېرۍ اولیده

پېغور

پاتې نیمګړې مې د ژوند هره دعا شوه
ورانه زما دزړه دنیا شوه

لېونۍ مینه مې په هر ځائې کې رسوا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

سپوږمۍ ته ګورمه زه، چې رایادېږې کله
زما په زړه کې اوسې، مانه هېرېږې کله
په وير بدله مې د ټول عمر خندا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

په زړه بلېږي زما ، د تهمتونو لمبې
چې راپسې شوي اشنا ، د پېغورونو لمبې
خپل محبت راته رښتیا لویه سزا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

په خپل نصیب خفه یم، تانه ګیله نه کووم
ګرځم تنها "لایقه"، چا نه ګیله نه کووم
زما په برخه د تمام عمر ژړا شوه
ورانه زما د زړه دنیا شوه

سل په سل

منم چې ښکلي په دنیا کښې ډېر دي
په ټول یورپ او ایشیا کښې ډېر دي
خو زما یار د ټولو ښکلو نه بدل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

کوي په ناز او په نخرو خبرې
خوږې، خوږې لکه خارو خبرې
لکه د ښکلو ښاپېرو خبرې

زما د ژوند د لارې مل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

لرې ګلاب غوندې رنګینه ځواني
د هر یو حُسن نه حسینه ځواني
ډکه له نازه نازنینه ځواني

د مُرادونو شیش محل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

له هر چا ښکلې زما ښکلې جانان
زما "لایق" زما سپېځلې جانان
هغه وختونو نازولې جانان

بس مینه مینه سل په سل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

ډاډ

زه درسره یمه اشنا د چا پروا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

چې محبت کوې نو زړه سره صلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زما په سترګو کې اُوګوره   هېره که ټوله دنیا نوره
ګوره چې زه دې یم ملګرے   ښله یربړې له پېغوره
ډاډه راګوره لېونۍ مینه په غلا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

هېر کړه رسمونه رواجونه   چې مکمل مو شي خوبونه
چې مې لاسونه تاله درکړه   زه دې هم غواړمه لاسونه
بلا دې واخلم هډو وېره د بل چا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

زه دې "لایق" یم ښکاره وایم   ستا یمه ستا یمه زه ستا یم
زما د خوږ زړګي قراره   زه دې په مینه باندې پایم
هسې شکونه ګمانونه خامخا مه کوه

غم د دنیا مه کوه

بــاور

ولې باور نه کوې ولې باور
په ما نظر نه کوې په ما نظر
خیر که ساده باده انسان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زړه مې په تا بایللے، تا سره مینه کووم
په ډېرو نه پوهېږم، خبره سپینه کووم
نه په دنیا یم نه په ځان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

په دې ساده سینه کې، زړه د بادشاه لرمه
په ښکاره مینه کووم، پروا د چا لرمه
که زه په ډېرو ښکلو ګران یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زما له پاکې مینې، ګوره انکار اونکړې
د غمازانو په خوله، چرې اتبار اونکړې
که د خیالونو شاه جهان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

زه دې پښتو پالمه، ګوره زه ستا "لایق" یم
مانه نفرت مه کوه زه، د وفا "لایق" یم
که په سلګو او په لړزان یم
خو ستا د مینې قدردان یم

حسرت

لا مې ځواني ده انتظار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې د ژوند سپرلي لیدلي نه دي
لا مې په ډکه خوله خندلي نه دي
د ناقراره جذبو شمار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا مې په زړه کې ارمانونه ډېر دي
لا مې نیمګړي حسرتونه ډېر دي
بلا دې واخلمه اتبار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

لا به په زلفو کې ګلونه ږدمه
لا به په زنه شنه خالونه ږدمه
ته مې احساس د نوبهار خو اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

په زړو لارو راشه بیا "لایقه"
چا نه تپوس اوکه زما "لایقه"
راته د لرې یکه زار اوکه
مرګیه مه راځه لږ وار خو اوکه

فــراق

يه بې پروا جانانه   وايه ربښتيا جانانه
درته يادېږم که نه   ماته خو ډېر ډېر يادېږې

چې شم يوازې کله، خپل ماشوم توب يادوم
ستا لېوني خويونه، کمعقلتوب يادوم
تــه چــې له ما جانانه ګرځې جدا جانانه
درتـــه يـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

ته چې خفه شې کله، په زړه دې څه تېرېږي
زما خو خدايږو اشنا ، وختونه نه تېرېږي
قـربـان له تـــا جانانه اووايه دا جانانه
درتـــه يـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

کارغه چې پاس په بلې، کښني خبرې کوي
يا چې دې سترګه رپي، خيال دې وزري کوي
يــه زمــا ساه جانانه سوال هم دعا جانانه
درتـــه يـــادېږم که نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

هاغه ساده "لايق" يم، هډو بدل نه يمه
چې تا به هېره کړمه، دومره پاګل نه يمه
زه خو يم ستا جانانهزما زما جانانه
درتــه يادېږم کـــه نه ماته خو ډېر ډېر يادېږې

غــلا

زړه رانه تا وړے دے
تا په رښتیا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

زه ورکې ځان وینمه
ته چې خندېږې کله
په زړه مې لوبې کوې
چې وشرمېږې کله

خوب دې زما وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

د زړه په غوږ واورم
ستا د ځوانۍ سندره
ستا د مستۍ سندره
ستا د شوخۍ سندره

مانه دې ساه وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

دې بې له تانه پیکه
ددې دنیا رنګونه

د محبت رنګونه
هم د وفا رنګونه

خيال مې ادا وړے دے
ګوره منکره نه شې
ډېر دې په غلا وړے دے

چې په ما شك ونه کړې
ستا لېونے يم ګلې
هاغه "لايق" يم کنه
ساده سړے يم ګلې

سکون مې چا وړے دے
ګوره منکره نشې
ډېر دې په غلا وړے دے

اشنا

تا چې په خندا اووې   دا ځل دې رښتيا اووې
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووې

ډېره موده پس چې تا   هېر واړه ضدونه کړل
ماته دې پښتو کړله   مات دې رواجونه کړل
ګوره څومره ښه شوله   هرڅه دې صفا اووې
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووې

څنګه په هنر هنر   تا ګلې بدل کړمه
مينه دې رسوا نکړه   زه دې مکمل کړمه
تا چې ښکته اوکتل   سترګو دې په غلا اووې
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووې

ستا مينه زما مينه   لاړله سندره شوه
څومره معتبره شوه   څومره زوروره شوه
مينه غرور نه مني   حُسن اخر دا اووې
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووې

زار دې د نخرو شمه   زار دې له نازونو شم
لا دې نور ستي ستي   ستا په تهمتونو شم
شي به ستا "لايق" بدل   چا اووې دا چا اووې؟
پوهه په ځان نشولې   ماته دې اشنا اووې

ادراك

چې کوم خوا ګورمه تصوير مې د جانان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کښې خپل ځان ښکاري

ستا په رخسار چې د حيا رنګونه لوبې کوي
په هره ساه مې د وفا رنګونه لوبې کوي
بدل بدل راته نازونه د ارمان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کې خپل ځان ښکاري

دا لېونتوب زما نه نور محبتونه غواړي
د رواجونو نه ښکاره بغاوتونه غواړي
د زړه دنيا مې ځکه ټوله په لړزان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کې خپل ځان ښکاري

په سترګو سترګو کې د مينې په نغمو پوهه شوم
د پېغلتوب په ناقراره تقاضو پوهه شوم
د حُسن خيال راته "لايقه" پرستان ښکاري
ماته د ژوند په ښائيستونو کې خپل ځان ښکاري

ټال

چې دریاد ېږم کڅه سترګه دې رپېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

چې مازیګر شي نمر د غرونو پناه کېږي کله
په هر یو لور چې د تیارې څادر خورېږي کله
ستا په لېمو کې تصویرونه موسکي کېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

ته چې یوازې کله ناسته ئې سوچونه کوې
فکر دې یوسي اسویلي کوې آهونه کوې
یو لېونے مئین دې مخې ته اودرېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

چې وارخطا وارخطا ګورې آئینه کښې کله
چې طوفانونه دې ول ول شي په سینه کښې کله
ساده "لایق" دې غټو سترګو کښې غړېږي که نا
په سپین رخسار دې د رنګونو ټال جوړېږي که نا

زړه دې درزېږي که نا

ځانګو

چې شپه کله پخه شي   دنیا ټوله اوده شي
یادونه دې سېوا شي   په زړه مې زلزله شي
ښاېست دې زه د ستورو په ځلا کښې لټوومه
تصویر دې جوړوومه

ساتلې مې ستا مینه   د زړه په درزېدو کښې
غرېږې لکه خوب مې   د سترګو په لېمو کې
ژوندون دې د ارمان په زولنو کښې تېروومه
تصویر دې جوړوومه

زما د زړه دمه ئې   له تا صبرېدے نشم
دنیا به شي بدله   خو زه بدلېدے نشم
هر وخت دې د فکرونو په ځانګو کښې ځنګوومه
تصویر دې جوړوومه

چې کله شم یوازې   په زړه مې رارورېږې
ساده باده "لایقه"   زما نه، نه هېرېږې
پټ پټ لکه تعویذ چې دې په غاړه ګرځوومه
تصویر دې جوړوومه

تــوبــه

ژاړمه د ورځې شوګېرې تمامه شپه کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

څو به وړم نازونه څو به لارې ته کاته کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

ډېر ډېر کــړېــدلے یــم ډېر ډېر ژړېدلے یم
اور کې سوځېدلے یم
نوم به دې وانخلمه اشنا کلکه وعده کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

ښه دې د خندا کړمه هر ځای دې رسوا کړمه
خــور دې په دنیا کړمه
څه به درته وایمه رښتیا څه به ګیله کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

زړه مې قرار نه کوي اوښکې مې وار نه کوي
عقل مې کار نه کوي
ظلم به تر کومې زه په دغه پاګل زړه کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

لا دروغ لوظونه کړه بیا بیا قسمونه کړه
ښه ډېر سوګندونه کړه
نه کوؤم "لایقه" څه اتبار دې په خوله نه کوؤم

بیا به مینه نه کوؤم

حېراني

نه مې هېرېدے شې نه دې هېرېدے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

سترګې راپسې شولې، کلي کې رسوا شومه
ته هم د خندا شولې، زه هم د خندا شومه
نه مې پرېښودے شې نه دې پرېښودے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

ګوره څومره ښه لګي، دا د مئینتوب قیصه
دا د بې خودئ قیصه دا د لېونتوب قیصه
نه ته صبرېدے شې نه زه صبرېدے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

څه به محبت وکړو، داسې په اُورونو کې
سوځو به ترڅو پورې، مونږ په رواجونو کې
ته به لېونۍ شې زه به لېونے شم
وایه څه به کېږي وایه څه به کېږي

ته هم بې قصوره یې، زه هم بې قصوره یم
غږ چې درته نه کوم، زه "لایق" مجبوره یم
نه راله راتلے شې، نه درله درتلے شم
وایه څه به کېږي   وایه څه به کېږي

بېلتون

خورې په هر يو لوري د رنګونو پلوشې دي

ته ولې نه راځې

ځواني ده هم مستي ده تماشه ده تماشې دي

ته ولې نه راځې

زما د زړګي سره، لوظونه دې رښتيا کړه
خيالونه مې رنګين کړه، خوبونه مې رښتيا کړه
ما ستا په انتظار کې صبا کړې بلا شپې دي

ته ولې نه راځې

بې تا نه مې وختونه، اشنا ځنګه تېرېږي
بېګا ځنګه تېرېږي، صبا ځنګه تېرېږي
وئيلې درته نشم زما سترګې پښتنې دي

ته ولې نه راځې

په سپينه ورځې راشه، خفه چې رقيبان شي
پوره چې دې ارمان شي، پوره چې مې ارمان شي
بېلتون دې اشنا نه دے قيامتونه زلزلې دي

ته ولې نه راځې

ساتلي مې دي تاله، د حُسن بهارونه
چې وانخلي "لايقه" دا مينه نظرونه
"وتلې" مې ځو ځله دواړه شونډې تا پسې دي

ته ولې نه راځې

جدایي

جانانه و جانانه
ژوندون کله تېرېږي د زړه سره بې له تانه
جانانه و جانانه

ما ستا په نامه کړي د ټول عمر خوبونه
لوګې به کړمه تاته خپل واړه ارمانونه
دنیا به په رښتیا کړم خپلې مینې ته حېرانه
جانانه و جانانه

زما په هر نظر کې هم ستا مینه غړېږي
ستا مخ پکې زه وینم ګلونه چې غوړېږي
غوښتلې مې ستا مینه همېشه ده د مولانه
جانانه و جانانه

وختونو خواره کړي په هر لوري دامونه
مونږ بېل نکړي یرېږم د خلقو نظرونه
په زړه کښې دې ساتمه پټه مینه له هر چانه
جانانه و جانانه

زمونږ د پاکې مینې ګواه ټوله دنیا ده
زه ستا یمه "لایقه" دا ستا مینه زما ده
قربان دې په څو ځله د ساده باده خندا نه
جانانه و جانانه

بخــري

په زړه مې کوي لوبې دا نشه نشه کافرې
ستا سترګې جادوګرې
خوبونه رانه يوسي په چل چل کې زوروړې
ستا سترګې جادوګرې

دنيا يې لېونۍ کړه ښکلا يې لېونۍ کړه
فضا يې لېونۍ کړه
په خپله سادګۍ کې دي بې شانه معتبرې
ستا سترګې جادوګرې

چې کله په خندا شي رنګونه په ګډا شي
وختونه وارخطا شي
کوي په يو نظر کې څه بلا بلا خبرې
ستا سترګې جادوګرې

کاته يې تندرونه باڼه يې نشترونه
شوخي يې قيامتونه
نېزې دي هم ليندې دي چې ګوزار کوي د لرې
ستا سترګې جادوګرې

اورونه دي لمبې دي "لايقه" زلزلې دي
خو بيا ډېرې خوږې دي
هر داؤ ګټي له ما د ښائيستونو جوارګرې
ستا سترګې جادوګرې

بې خودي

سينو کښې چې مستي د مينې اچوي ټالونه

راځي دې بهارونه

خندا چې په رخسار د لېونتوب خوري چورلکونه

راځي دې بهارونه

خورې چې په هر لوري　　　د حسن رنګينۍ شي
خودي شي ناقراره　　　جذبې چې لېونۍ شي
جوړېږي چې لېمو کښې د فکرونو محلونه

راځي دې بهارونه

لمحې چې په ګډا شي　　　وختونه چې ټپه شي
احساس چې په خندا شي　　　خيالونه چې دمه شي
حالونه چې يو بل ته غلي وايي نظرونه

راځي دې بهارونه

چې سترګو کښې شوخيانې　　　يو بل ته اشارې کړي
خود سره خوشبويانې　　　يو بل ته اشارې کړي
"لايقه" چې فطرت شي سراسر نزاکتونه

راځي دې بهارونه

پېغلتوب

په زړګو لوبې کوي　　　په جذبو لوبې کوي
بلا شوخه ناداني
ستا نشه نشه ځواني

په نظر کې دې مستي　　　پېغلتوب کې دې اثر

ناقراره بې خودي خلق واړه وي په شر
مئين ټول کړي تاواني
ستا نشه نشه ځواني

ستا د ے حُسن بې پروا پروا نه لري د چا
لېوني کوې کتل لېونۍ دې کړه دنيا
د چا نه مني خاني
ستا نشه نشه ځواني

يې د مينې ښاپېرۍ ښائيستونه درنه زار
د خوبونو شهزادګۍ ټول رنګونه درنه زار
د "لايق" زندګاني
ستا نشه نشه ځواني

زړګیه وایه کنه

زاړه وختونه څه شو   د ژوند رنګونه څه شو
لړ مې کړه پوهه لېوني محبتونه څه شو

زړګیه وایه کنه

نه یم باهر خوشحاله   نه مې زړه کور کې لګي
نه خاموشي خوښه وم   نه مې زړه شور کې لګي
خواږه خوبونه څه شو   هغه نازونه څه شو
چې په سینه کې مې ساتل هغه دردونه څه شو

زړګیه وایه کنه

هر وخت خفه خفه یم   مانه خندا هېره ده
داسې یوازې شومه   مانه دنیا هېره ده
رنګین خیالونه څه شو   ساز او سُرونه څه شو
چې پرې بې غمه زنګېدم هغه ټالونه څه شو

زړګیه وایه کنه

زه په خپل کور دننه   لکه قیدي اوسېږم
د رواجونو اور کې   بندي بندي اوسېږم
ازاد فکرونه څه شو   ځلا سوچونه څه شو
چې به له مانه زارېدل هغه مخونه څه شو

زړګیه وایه کنه

په ما دا ټولې لوبې   زړګیه تا کړي دي
په ډېر هُنر هُنر دې   صبا بېګا کړي دي
هاغه لوظونه څه شو   ډېر قسمونه څه شو
چې په "لایق" به دې کول هاغه چلونه څه شو

زړګیه وایه کنه

هغــه

یوه حسینه جینۍ   پوهه په مینه جینۍ
زما په زړه کوي چلونه نازنینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر نظر کې شوخي   هره ادا کې مستي
هره وینا کې جادو   هره خندا کې مستي
یوه شیرینه جیینۍ   ډېره نازبینه جینۍ
زما په سترګو کې غرېږي لونګینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

له ځانه ورکه ورکه   یوه بې غمه ځواني
په رنګینو کې ډوُبه   یوه بې دمه ځواني
یوه مالګینه جینۍ   ده ماه جبینه جینۍ
خوږه خوږه ټولو همزولو کې ګبینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

په هر یو ذهن خوره   د لېونتوب سندره
ده په ریښتیا "لایقه"   د پېغلتوب سندره
ده ګل ورینه جینۍ   ډېره سنګینه جینۍ
زما "ملاله" په پښتو باندې مئینه جینۍ
یوه حسینه جینۍ

بــدل

ماله جواب راکه
زما د ژوند د پسرلو پوره حساب راکه
ماله جواب راکه

یا ښه په نره باندې ماته اشنا ووایه
یا مې پردے پردے که راته صفا ووایه
یا څه علاج ددې زړګي خانه خراب راکه
ماله جواب راکه

اوس چې مې نه پېژنې زما وفا هېروې
زما خود سره مینې داسې چې ما هېروې
ماله واپس هاغه وختونه د شباب راکه
ماله جواب راکه

ما چې لمبو کې تېر کړه د تنهایۍ وختونه
د انتظار په اور کې د رسوایۍ وختونه
څه خو بدل د جدایۍ ددې عذاب راکه
ماله جواب راکه

چې د خپل نوم سره زه نوم د اشنا ولیکم
چې د "لایق" سندره صفا صفا ولیکم
وخته په لاس د قسمتونو ټول کتاب راکه
ماله جواب راکه

اظهــار

راځه راځه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

مانه جدا چې نشې د سترګو توره زما
ته د بل چا چې نشې د زړه ټکوره زما
وړمه وړمه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

کوي په ما چلونه ستا نازولې سترګې
اومنه دا سوالونه نکړې بدلې سترګې
لمبه لمبه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ما دې ستائيلې مينه د لېونتوب په ژبه
ما دې پاللې مينه د مئينتوب په ژبه
ټپه ټپه جانانه زما ښائيسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ګوره چې هېرې نکړې   د خپل "لایق" خبرې
له ستوني تېرې نکړې   د یو صادق خبرې
نغمه نغمه جانانه   زما ښائیسته جانانه
زما په زړه کې اوسه   ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنیا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

دلداري

قلبي و یا قلبي   مرحبا یا قلبي
ستایمه ستا قلبي   مرحبا یا قلبي

ستا ګلاب ګلاب حُسن   خور لکه کتاب حُسن
لوبې په جذبو کوي   تل شباب شباب حُسن
ناز و ادا قلبي   مرحبا یا قلبي
ستایمه ستا قلبي   مرحبا یا قلبي

ستا هره ادا لشې   مینه هم وفا لشې
لګي په زړګي زما   دا لشې هم دا لشې
ټوله حیا قلبي   مرحبا یا قلبي
ستایمه ستا قلبي   مرحبا یا قلبي

ستا هر یو انداز بدل   ټوله ئې غزل غزل
زړونه تختوي مدام   هر نظر اجل اجل
حُسن ښکلا قلبي   مرحبا یا قلبي
ستایمه ستا قلبي   مرحبا یا قلبي

ته يې دلداري زما　　　ته يې فنکاري زما
ګوره ستا "لايق" يمه　　　ته يې شاعري زما
ځار شم له تا قلبي　　　مرحبا يا قلبي
ستايمه ستا قلبي　　　مرحبا يا قلبي

اتبــار

زه بې وفا نه يمه
زه د بل چا نه يمه
لږ د وختونو فيصلو ته انتظار اوکه
په ما اتبار اوکه

بې پته نه يم اشنا　　　زه محبت پېژنم
څه په جذبو پوهېږم　　　زه صداقت پېژنم
ښه په ډاډه د لېونۍ مينې اظهار اوکه
په ما اتبار اوکه

زما په پاکه مينه　　　پوره باور اولره
په تا نظر ساتمه　　　په ما نظر اولره
په کاڼي زړه کې دې زما دپاره لار اوکه
په ما اتبار اوکه

که څوک دې نه پېژني　　　زه خو دې ښه پېژنم
دا ګمان اونکړې ته　　　چې زه دې نه پېژنم
په ډېره نره د وفا مينې اقرار اوکه
په ما اتبار اوکه

ستا لېونتوب منمه زما ساده "لايقه"
تا هېروڵے نه شم زما هرځه "لايقه"
د دار په سر لکه زما شان يکه زار اوکه
په ما اتبار اوکه

ازغــي

دا شوخي مې قتلوي دا ځواني مې قتلوي
دَ دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

يو قدم لکه خارو بل ښائيست د ښاپېرو
خنداګانې په هنر هم خبرې په نخرو
هر انداز مې قتلوي دا مستي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

لکه حوره د حرم ټوله جوړه په قلم
په اوږو خورې ورې تورې زلفې پېچ و خم
دا غرور مې قتلوي بې رخي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

هره ساه زړه ته راځي په بيا بيا زړه ته راځي
چې "لايقه" شم خفه خامخا زړه ته راځي
مجبوري مې قتلوي بې وسي مې قتلوي
د دوه سترګو لېونو حېراني مې قتلوي
په ډېر چل چل چل

اسویلي

پروانه شوم   هاے مستانه شوم
په محبت کې، ستا په الفت کې
زه دیوانه شوم

نه مې سکون شته   نه مې ارام شته
نه مې سحر شته   نه مې ماښام شته
له خپله ځانه خوږه جانانه
زه بېګانه شوم

نۀ راکتے شې   نه درکتے شم
نه ته راتلے شې   نه زه درتلے شم
په جدایۍ کې، په تنهایۍ کې
زه ترانه شوم

نه ته صبرېږې   نه زه صبرېږم
په دې پوهېږې   په دې پوهېږم
د تهمتونو، د پېغورونو
زۀ نشانه شوم

راته اوګوره   هاغه "لایق" یم
ګُمان اونکړې   په زړه صادق یم
ګوره نه ګل شوم، نه دې منزل شوم
بس افسانه شوم

تصویر

ادا دې لېونۍ خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

ځواني دې په ربښتیا ټپه د لېونتوب
ښائیست دې سراسر نغمه د مئینتوب
وینا دې لېونۍ خندا دې لیونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

د حُسن ښاپېرۍ رنګونه درنه ځار
سپرلي درته لوګے ګلونه درنه ځار
ښکلا دې لېونۍ خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

نظر دې په چل چل خوبونه تختوي
ځواني دې په هنر فکرونه تخنوي
دا غلا دې لېونۍ خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

"لایق" دې یادوي خبرېږې او که نه
د مینې په جذبو پوهېږې او که نه
جفا دې لېونۍ خندا دې لېونۍ
حیا ، وفا ، موسکا دې لېونۍ

ساندې

چې نکریزې په لاسونو لګوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

کله شمعې چې له تانه چاپیربږي
ښائیستونه د حیا نه چاپیربږي
مجبورۍ ټولې زما نه چاپیربږي
په اوږو چې زلفې ورو ورو خوروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

په رخسار چې دې غوړیږي سره ګلونه
په سینه کښې دې ګډیږي ارمانونه
په زړګي مې راوریږي تندرونه
ته چې شونډې په نازونو سرې کوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

ځې بې غمه د دنیا نه څه خبر ئې
په خندا کې د بل چا نه څه خبر ئې
تا نه ځار شمه زما نه څه خبر ئې
چې رقیب په مینه مینه یادوې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

دغه خیال مې بې وسې سېوا کوي
غریبي مې مجبوري سېوا کوي
تنهایي مې تنهایي سېوا کوي
خپل "لایق" چې داسې زر زر هېروې
په زخمونو زما مالګې دوړوې

سنګار

زلفې رو رو خوروه
شنه بنګړي دې شرنګوه
شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

کړي رنګونه تماشې
ښائیستونه تماشې
ستا د مخ د پسرلو
کړي ګلونه تماشې
ځان په چل چل جوړوه
پردې زړونه تختوه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه
د لمبې غوندې ځوانې
نظرونه طوفاني
په ښائیست کې لېونۍ
هډو نه لرې ثاني
تندرونه وروه
ارمانونه قتلوه

شي دنیا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

ټول جهان که لېونے
زوړ او ځوان که لېونے
پروا مه لره د چا

هر ارمان که لېونے
هره خوښه دې کوه
خو "لايق" مه هېروه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

قيامتونه

خوارۀ خوارۀ کتل کوې خندا کې دې اثر دے
جادو دے که منتر دے جاودو دے که منتر دے

په تلو کې مکېزونه، خندا کې قيامتونه
کتو کې خمارونه
دا ځکه ستا په لورې د هر چا نظر نظر دے
جادو دے که منتر دے

نه غم وې نه فکرونه، کووم دا ارمانونه
تل ستا وې ديدنونه
ما ستا په نامه کړے د ژوند هر يو مازيګر دے
جادو دے که منتر دے

زه مينه يم وفا يم، دا ستا د زړه درزا يم
"لايق" دې په رښتيا يم
سينه مې ستا په ياد کې د رنګونو سمندر دے
جادو دے که منتر دے

خوښه

ځوك به "كابل" او "پېښور" يادوي
ځوك به ښائيست د "اشنغر" يادوي
د چا "خيبر" د چا "تيراه" خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ساده باده سپېڅلي كلي
دا د وختونو نازولې كلي
د تصور نه بلا ښكلي كلي
دلته مې لور په لور خندا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دا د خودسره "ازمرو" وطن دے
د حياناكو "ښاپېرو" وطن دے
د ابشارونو سردرو وطن دے
زما ئې حُسن هم ښكلا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ميلې، دا اتڼونه زما
دغه حجرې، دا ګودرونه زما
دغه جرګې، دا محفلونه زما
چې مې رښتيا چې مې رښتيا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دلته كې امن وروروليي دې وي تل
دلته سكون هم خوشحالي دې وي تل
"لايقه" لور په لور سپرلي دې وي تل

دغه مې سوال دا مې دا مې دُعا خوښه ده
زما دا ټوله پښتونخو خوښه ده

بې وسي

هر وخت بهانې کوي
خون د يارانې کوي
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

وائي چې زه ستا به شم
را به شمه را به شم
تا سره پخلا به شم
ډېر ئې کړولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

سترے انتظار کړمه
مينې خوار و زار کړمه
غم په زړه بېمار کړمه
هرڅه نه وتلے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

ښکلي د هېڅ چا نه دي
ستا نه دي، زما نه دي
پوهه په وفا نه دي
ډېر ئې سوزولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

هر وختې ياد ېږې مې
کله نه هېرېږي مې
سترګو کې غړېږي مې
مينې زوروله يم
بيا بيا يې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

بيا بيا چې قتلېږمه
مرمه نه رغېږمه
زه "لايق" سوزېږمه
ډېر ئې ژړولے يم
بيا بيا ئې وژلے يم

څه په دروغجنې اوړېدلے يم

بې پروا

لکه زرکه په رو رو، قدم اخلې په نخرو
یو ځوانې دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

چې کوم خوا اوکړې نظر، خلق واړوې په شر
شاعران کړې لېونې، عاشقان په مېرو سر
ځوك لګیا کړې په دعا، ځوك اخته کړې په ښېرو
یو ځوانې دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا دے هر انداز بدل، رباعي ئې هم غزل
محفلونه کړې وړمې، ستا ګلاب ګلاب نظر
بلا ډېر دې بندیوان، ستا د زلفو منګرو
یو ځوانې دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

ستا ځوانې ده بې پروا، پرو انه لري د چا
چې "لایق" کړې کله یاد په شر واړه وړے دنیا
ده مستې دې د کابل، نزاکت د پېښورو
یو ځوانې دې سرې لمبې، بل دې خوی د ښاپېرو

انتظار

ما په اوربل کې قطار کړي دي ګلونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

د بنګړو ډك مې دي راوړي مړوندونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

ستا د راتلو په انتظار کې
بدن مې سوځي په انګار کې
په غونډه زنه مې وهلي شنه خالونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

یم وارخطا زړه مې درزیږي
تا رانه غواړي نه صبریږي
راشه چې ختم شي مې واړه ګُمانونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

داسې نه مینه مو رسوا شي
په مونږه پویه دا دنیا شي
پاتې نیمګړي زما نشي ارمانونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

ته مې "لایق" د محبت یې
زما وفا زما غیرت یې
ما دې خوړلي ستا د مینې سوګندونه

لالیه بیا دیدن ته راشه

مننه

زه د خپل سفر په دې پړاؤ کښې د کواټ د سپېڅلې او سوچه خاورې د هاغه ټولو ملګرو شاعرانو مننه کوم، چا چې په هره ادبي غونډه کې ماته په درنه سترګه اوکتل. چا چې زما د لېوني زړه ټولې ناقراره جذبې نورې هم ناقراره کړې او زه ئې ددې جوګه کړم، چې په لږ وخت کښې ډېر څه اوليکم.

د ښاغلي سعادت خان ساغر خټک ، ښاغلي مختيار يوسفزي او ورور بصير ستوري هم مننه کوم، چې د لېونو سندرو د لېونو لفظونو په صحيح کولو (پروف) کښې ئې زما ملاتړ اوکړو.

د ښاغلي حاجي ګلزار خان اورکزي ، ښاغلي فيروز اپريدي ، ښاغلي وزير بادشاه جانان هم مننه، چې زما د مينې ټپه ئې د قطر په ښائستونو کښې زمزمه کړه.

د ګران او محترم ملګري سيد سردار حسين ايډوکيټ ډېره مننه، چې زما د "لېونتوب" اظهار د خپل زړه آواز ګڼي.

د زلمي سندرغاړي همايون خان مننه، چې ماته ئې دسندرو د چاپ مشوره راکړه.

او ددې ټولو ترڅنګه د خپلې ګرانې او درنې مور " پښتو " مننه، چې زما او زما د مينه والو ترمېنځه ئې د "لېونتوب" جذبو ته وده ورکړې ده. دعا کوم، چې الله تعالی دې مورږ ټولو ته د "پښتو" د نور خدمت توفيق راکړي. امين

لايق زاده لايق
کواټ

ګرانو مينه والو!

زما بنيادي تعلق د صوابۍ ضلعې د (زېدې) کلي سره دی، خو نن سبا په دوبۍ کې ژوند کوم، ځکه نو چې تراوسه پورې دغلته ځومره پښتانه فنکاران راغلي دي، ما ورته تر خپله وسه پورې پوره عزت او احترام ورکړے دے. په پردي وطن کې زمونږ ليده کاته ورو ورو په مينه بدل شوي دي.

د فن او فنکار سره دې مينې زه د لايق زاده لايق سره هم اشنا کړم، ځوك چې د شعر په ژبه د زړه خبرې کې. "لېونۍ سندرې" د ملګرې لايق زاده لايق د ناقراره جذبو هاغه اظهار دی، کومې چې کله هم د فنکارانو په خوله راغلي دي، نو هر چا خوښې کړي دي.

د "لېونو سندرو" په چاپ کې د خپلې مينې د ګډون په ذريعه ما د شعر او فن په باريك تعلق کې د ځان ځای کولو يو شعوري کوشش کړی دی. زه باور لرم چې زما دغه مينه به تاسو نوره درنه کې.

زه د لېونو سندرو په ترون د هاغه ټولو فنکارانو لکه ښاغلي هارون بادشاه، ښاغلي زيك افريدي، ښاغلي بختيار خټك، ښاغلي همايون خان، ښاغلي شوکت محمود، ښاغلي مسعود اختر، ښاغلي عرفان خان او نورو ډېرو نه علاوه د سټيج د ملګرو فنکارانو په خصوصي توګه د ښاغلي ناصر خان او د زلمي ډايرېکټر ښاغلي فهميد خان ډېر مشکور يم، چې په ما يې همېشه خپله مينه پېرزو کړې ده. په دې باور چې دوی به د "لېونۍ سندرو" د نورو خورولو په ذريعه د مينې دا رشتې نورې هم درنې کړي.

د پښتون قام د نور ځلنده او روښانه سباوون په اميد

ستاسو

شېر علي خان

کراؤن انټرنېشنل مارکېټنګ اينډ بزنس کنسلټېنټس ـ دوبۍ

Designed By :
Syedjee & Company Kohat. 03 00 915 34 54
Printed by: Zia Sons Printers Peshawar
Ph: 091-2580176